

Teza: kara łączna

Zarzutu obwinionego radcy prawnego obraży art. 86 kodeksu karnego jest chybiony, gdyż przepis ten nie ma zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym.

Sygn. akt: WO-121/17

ORZECZENIE

z dnia 3 listopada 2017r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Andrzej Hryniewicki /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Tomasz Fox

SWSD Robert Staszewski

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 listopada 2017 r. sprawy radcy prawnego R. K.,

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z:

- art. 6, art. 8 oraz art.12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.,

-art. 6, art. 8 oraz art.44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.,

-art. 6, art. 8 oraz art.46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.,

art. 62 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.,

na skutek odwołania obwinionego z dnia 6 lipca 2017r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt: OSD/KR 57/16,

orzeka:

1. na podstawie art 437 § 1 K. p. k. w z zw. z art 74¹ ustawy o radcach prawnych utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości;

2. na podstawie art. 70⁶ ust.2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2016r. poz.233 z późn. zm.) zasądza od obwinionego radcy prawnego R. K. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy KIRP w Warszawie

w zryczałtowanej wysokości 1.300,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc trzysta), płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 9 listopada 2015r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie pokrzywdzony K. S. podniósł, iż obwiniony radca prawny R. K., mimo przyjęcia sprawy o odszkodowanie przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. nie wytoczył w jego imieniu powództwa; zapewniał, że sprawa jest w toku, informował o wygraniu sprawy, a także o rzekomym skierowaniu wniosku do komornika, nie udzielał informacji o przebiegu sprawy jak też podawał informacje niezgodne z prawdą, a nadto mimo żądania pokrzywdzonego nie udostępnił i nie wydał mu pełnej dokumentacji sprawy. Obwiniony wezwany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego do złożenia wyjaśnień w sprawie - nie wywiązał się z tego obowiązku.

Wnioskiem z dnia 27 lutego 2016 r., po uprzednim wszczęciu dochodzenia i przedstawieniu obwinionemu zarzutów, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego skierował wniosek o ukaranie radcy prawnego R. K. obwinionego o to, że:

- w okresie od dnia 25 lipca 2012 r. do dnia 17 listopada 2015 r., pomimo przyjęcia zlecenia od K. S. w sprawie o odszkodowanie przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., nie wytoczył imieniem klienta powództwa ani nie sporządził opinii dla klienta w przedmiocie braku podstaw do wystąpienia na drogę sądową, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

- w okresie od dnia 25 lipca 2012 r. do dnia 17 listopada 2015 r., pomimo żądań klienta – K. S. nie udzielał mu informacji o przebiegu sprawy lub udzielał informacji nie polegających na prawdzie, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

- w dniu 17 listopada 2015 r., pomimo żądania klienta oraz złożonego uprzednio w dniu 12 listopada 2015 r. pisemnego zobowiązania do wydania pełnej dokumentacji sprawy nie wydał klientowi K. S. otrzymanych od niego dokumentów oraz akt sprawy, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 46 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

- pomimo upływu w dniu 28 grudnia 2015 r. wyznaczonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie J. K. terminu do złożenia wyjaśnienia w sprawie, nie złożył tychże wyjaśnień, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;wraz z jednoczesnym wnioskiem o wydanie orzeczenia bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie obwinionemu za wszystkie czyny uzgodnionej z nim kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 3 miesięcy oraz kary dodatkowej w postaci zakazu sprawowania patronatu na okres lat 5.

Orzeczeniem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie w sprawie sygn. akt OSD/KR 11/16 - uznał obwinionego R. K. winnym zarzucanych mu czynów, za co zgodnie z wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego, wymierzył obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na czas 3 miesięcy oraz zakaz sprawowania patronatu przez okres 5 lat.

Sąd I instancji wskazał, że wniosek o dobrowolne poddanie się karze podlegał uwzględnieniu albowiem okoliczności i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, zaś cele postępowania dyscyplinarnego zostaną osiągnięte. Ponadto Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podniósł, że z charakteru instytucji uregulowanej w art. 335 § 1 K.p.k. wynika związanie sądu orzekającego wnioskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego co do wymiaru kary, zaś orzekając niezgodnie z jego treścią, sąd naruszyłby warunki ugody pomiędzy obwinionym a Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego.

Odwołanie od powyższego orzeczenia wywiódł Minister Sprawiedliwości zaskarżając je w całości i zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 65¹ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych, polegająca na niewymierzeniu obwinionemu kar za poszczególne przewinienia dyscyplinarne oraz kary łącznej, oraz obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, to jest

art. 335 § 1 K.p.k. i art. 343 § 7 K.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez uwzględnienie wniosku o wydanie na posiedzeniu orzeczenia skazującego i uwzględnienie uzgodnionej z obwinionym kary, mimo braku podstaw do uwzględnienia wniosku.

Minister Sprawiedliwości wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Orzeczeniem z dnia 27 października 2016 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie sygn. akt WO 118/16, podzielając zarzuty odwołania w zakresie, w jakim dotyczyły one wskazanych przez Ministra Sprawiedliwości naruszeń prawa materialnego i procesowego - uchylił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie sygn. akt OSD/KR 11/16 w całości i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji, pozostawiając Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Orzeczeniem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie w sprawie sygn. akt OSD/KR 11/16 uznał radcę prawnego R. K. obwinionego o to, że :

1. w okresie od dnia 25 lipca 2012 r. do dnia 17 listopada 2015 r., pomimo przyjęcia zlecenia od K. S. w sprawie o odszkodowanie przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., nie wytoczył imieniem klienta powództwa ani nie sporządził opinii dla klienta w przedmiocie braku podstaw do wystąpienia na drogę sądową, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

2. w okresie od dnia 25 lipca 2012 r. do dnia 17 listopada 2015 r., pomimo żądań klienta – K. S. nie udzielał mu informacji o przebiegu sprawy lub udzielał informacji nie polegających na prawdzie, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

3. w dniu 17 listopada 2015 r., pomimo żądania klienta oraz złożonego uprzednio w dniu 12 listopada 2015 r. pisemnego zobowiązania do wydania pełnej dokumentacji sprawy nie wydał klientowi K. S. otrzymanych od niego dokumentów oraz akt sprawy, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 46 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

4. pomimo upływu w dniu 28 grudnia 2015 r. wyznaczonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie J. K. terminu do złożenia wyjaśnienia w sprawie, nie złożył tychże wyjaśnień, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach

prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.;

OSD uzna obwinionego winnym popełnienia przewinień dyscyplinarnych wymienionych w pkt. 1-4 i wymierzył kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 3 miesięcy za każdy tam opisany czyn, a na podstawie art. 65¹ ustawy o radcach prawnych wymierzył karę łączną - karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 3 miesięcy, orzekając dodatkowo zakaz sprawowania patronatu przez okres 5 lat i obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 2000zł.

Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, że ustalony stan faktyczny sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, a obwiniony dopuścił się wszystkich zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych. Przy wymierzaniu kary Sąd I instancji wziął pod uwagę wielość czynów i ich charakter oraz że obwiniony okazał skruchę i wyrównał szkodę jaką poniósł pokrzywdzony oraz że sam pokrzywdzony wniósł o uznanie tych okoliczności jako okoliczności łagodzących, ale od radcy prawnego z długoletnim doświadczeniem w zawodzie – jakim jest obwiniony - wymaga się godnego i uczciwego wykonywania zawodu. Obwiniony zaś sprzeniewierzył się podstawowym zasadom wykonywania zawodu radcy prawnego i wartościom i obowiązkom etycznym radcy prawnego.

Odwołanie od powyższego orzeczenia Sądu I instancji wniósł obwiniony. W odwołaniu z dnia 6 lipca 2017r. obwiniony wniósł o zmianę punktu II, III, i IV skarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej kary poprzez zastosowanie przewidzianej przepisem art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych (doprecyzowanym na rozprawie) to jest kary nagany, zarzucając niewłaściwe zastosowanie związku przepisu art. 65 i 65¹ ustawy o radcach prawnych oraz przepisu 86 Kodeksu karnego. W uzasadnieniu odwołania, obwiniony podniósł iż orzeczona kara jest niewspółmierna do stanu faktycznego w jakim została ona wymierzona, a sąd I instancji nie uwzględnił w sposób odpowiedni okoliczności łagodzących i nie wziął ich pod uwagę orzekając o rodzaju kary i jej wysokości.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych (zwany dalej także: WSD) ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych przyjął ustalenia w zakresie stanu faktycznego poczynione w niniejszej sprawie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze za własne, zaś ustaleń tych obwiniony nie podważył.

W ocenie WSD, orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze jest prawidłowe i w pełni zasadne, a treści odwołania obwinionego w ocenie WSD są jedynie polemiką z zaskarżonym orzeczeniem i jego uzasadnieniem.

Wniosek obwinionego o zmianę punktu II, III, i IV skarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej kary poprzez zastosowanie przewidzianej przepisem art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych to jest kary nagany, zarzucając niewłaściwe zastosowanie związku przepisu art. 65 i 65¹ ustawy o radcach prawnych oraz przepisu 86 kodeksu karnego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie uznał za chybiony, nie mający oparcia w stosowanych w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym przepisach ustawy o radcach prawnych oraz przepisach kodeksu postępowania karnego i kodeksu karnego - stosowanych w oparciu o przepis art. 74⁶ ustawy o radcach prawnych.

Obwiniony nie uzasadnił zarzutu obrazy przepisu art. 65 i 65¹ ustawy o radcach prawnych oraz art. 86 kodeksu karnego. Wskazać należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 65¹ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych, w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną. Nie ulega wątpliwości, iż literalna treść przepisu statuuje obowiązek każdorazowego wymierzania kar jednostkowych za określone przewinienia i następnie – kary łącznej, nie pozostawiając procedury swobodnemu uznaniu sądu. W tym też zakresie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej

Izby Radców Prawnych w Krakowie w skarżonym orzeczeniu właściwie opisał i dokonał wymiaru kary uznając obwinionego radcę prawnego R. K. winnym zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych. Stąd też WSD wskazuje, iż z uwagi na regulacje z art. 65 i art. 65¹ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych - art. 86 Kodeksu karnego (zawartego w rozdziale IX K.k.) nie ma zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym - co wprost wynika z przepisu art. 74⁶ ustawy o radcach prawnych, który wskazuje że w sprawach nieuregulowanych w ustawie (o radcach prawnych) stosuje się odpowiednio przepisy (jedynie) rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

Podniesiony w uzasadnieniu odwołania przez obwinionego zarzut, iż orzeczona kara jest niewspółmierna do stanu faktycznego w jakim została ona wymierzona, a sąd I instancji nie uwzględnił w sposób odpowiedni okoliczności łagodzących i nie wziął ich pod uwagę orzekając o rodzaju kary i jej wysokości - w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego jest całkowicie chybiony i nieuzasadniony. Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, że przy wymierzaniu kary wziął pod uwagę wielość czynów i ich charakter oraz że obwiniony okazał skruchę i wyrównał szkodę jaką poniósł pokrzywdzony oraz że sam pokrzywdzony wniósł o uznanie tych okoliczności jako okoliczności łagodzących. Stąd też WSD uznał, iż orzeczona kara jest współmierna do przewinień obwinionego, który rażąco sprzeniewierzył się podstawowym zasadom i etyce wykonywania zawodu radcy prawnego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono w oparciu o przepis art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz § 3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.